

Tak co, už celá zářím?

Jak víte, tohle píšu z pozice pyšné, byť už trochu umořené majitelky dvou dětí. To znamená, že jsem osmnáct měsíců svého života věnovala výrobě malých lidí. (Jde o celkové číslo, samozřejmě. Ani zdaleka se neblížím době těhotenství slonů afrických, což je 640 dnů. Kdybych byla jako slonice, nikdy bych to nezvládla. Jen si to představte: tak dlouho snášet tlak na pánevní dno a muset vydržet bez ginu?!) No ale i tak – osmnáct měsíců je asi pět procent mého dosavadního života. Když se mě lidé ptají, jak jsem těhotenství prožívala, mám pro ně univerzální a prakticky nevinou odpověď: „Byl to trochu opruz.“

Vážně jsem se snažila si to užít. Hlavně jsem si ale namlouvala, že bych si to užít měla, protože těhotenství je přece požehnání a spousta párů se snaží marně nebo o dítě přijdou. Vždycky jsem věděla, že otěhotnět, donosit a v termínu porodit dvě zdravé děti je obrovské štěstí pro celou rodinu.

Byly věci, které jsem si na těhotenství *opravdu* užívala. Hlavně všechna ta malá poprvé. První kopnutí nebo když jsem během vyšetření na ultrazvuku poprvé uslyšela bít srdíčko. Vybírání jména

(to byla legrace jen zkraje; když jsme se naivně svěřili přátelům a rodině, nebrali si servítky a řekli nám velmi upřímně, co si o našich variantách myslí); návštěvy předporodních kurzů spolu s Jamesem (kde jsme se neúspěšně snažili chovat jako dospělí, když nám na panence předváděli, co se děje v rozhodující chvíli v porodních cestách); nakupování dětských oblečků; malování dětského pokoje, kde jsem si zarámovala svůj oblíbený citát, abych dodala stěnám trochu moudrosti.

Byla jsem pyšná na své tělo za jeho schopnost nechat uvnitř růst človíčka – dvakrát!

Ale bych si užívala *všechno*? Ani náhodou!

Ze všeho nejdříve vás přestane bavit zvracení do záchodové mísy po každé večeři. Pokaždé, když jsem vyšla schody nebo se jen převalila v posteli z levého boku na pravý, jsem měla co dělat, abych se stihla dovalit na záchod, protože můj močový měchýř se zmenšil na velikost mince. Posledních šest týdnů druhého těhotenství jsem spala (nebo spíš nespala) v nepohodlné pozici na gauči a sledovala reprízu seriálu *Akta X*. A jakoby těhotenská inkontinence a zažívací problémy nestačily, měla jsem plné zuby těch profláknutých lidových mouder, pověr a jiných hovadin, které se na mě valily ze všech stran.

„Jestli je ti tak špatně, tak to bude určitě holka.“ To nám to ale vyšlo, že.

„První dítě se nikdy nenarodí v termínu.“ Bylo přesně načas.

„Protože se první narodilo v termínu, druhé se narodí dřív.“ Sedm dnů jsem přenášela.

„Už podle břicha poznám, že to bude cvalík.“ Henry vážil přesně 3 kila.

Ale ze všeho nejvíc mě štvalo to, že jsem zažívala deziluzi z té velké těhotenské legendy, která pravila, že bych měla ZÁŘIT!

Nezářila jsem ani omylem.

Nevzdávala jsem to a čekala, že se to zlomí. Věřila jsem té legendě a těšila jsem se, až začnu zářit. Jen to chtělo nějak přechkat první trimestr, kdy vypadám spíš tlustá, ale pořád ještě ne až tak docela těhotná. Pak už to bude pohodička, přesně jak všichni slibují: kvalitní vlasy, nádherná pleť a krásné břicho vystavované ve stylových těhotenských šatech. Stal se z toho víteček na pokračování. Jen místo dětského „už tam budem?“ moje „tak co, už zářím?“

Já jsem *sakra* nikdy nezářila!

Místo toho jsem zvracela, potila se a byla permanentně unavená. Pleť jsem měla šedou a samý pupínek. Kdepak anglická růž, spíš teenager po opici. Těšila jsem se na úhledné břicho pod vzorovanými šaty. Mojí realitou ale bylo něco, co vypadalo spíš jako pneumatika ženy bojující s nadváhou, která jako by se rozlezla i na ruce. A brady. Bylo jich víc. V mnoha ohledech se mi moje těhotenská tělesná schránka i líbila – pokaždé jsem přibrala kolem osmnácti kilogramů. Je velmi osvobozující, když si můžete říct: „K čertu s tím, další kousek dortu mi přece nic neudělá.“

Ale prostě jsem nezářila. Přitom jsem ale pár zářících matek v květovaných šatech potkala, takže vím, že možné to je. Jen se to nestalo během oněch pěti procent mého života, co jsem byla v tom. (Ne, nezahořkla jsem *úplně!*)

Rozhodně ale můžu potvrdit dvě věci (řekněme spíš výstřednosti), které se o těhotenství vykládají a které spousta lidí zavrhuje jako výmysly. Vím to, protože jsem je zažila.

Tou první bylo hnízdění.

V mém případě je tento termín trochu zavádějící, asi proto, že vyvolává představu uklízení, zdobení a piplání. Hnízdění v mém podání nebylo ani tak o uklízení, jako spíše o dezinfekci. Všechn prach, špína a pachy musely z domu a nahrazovaly je všudypřítomné vůně Cifu a Pronta.

Čisticích prostředků a jejich vůně jsem se nemohla nabažit. Znáte tu reklamu na Cillit Bang, kde ten chlapík vycídí sprchu a nakonec deklamuje „A špína je pryč“? V jednu chvíli to bylo moje soft porno. V tom nejhorším stadiu posedlosti čištěním (když jsem čekala Judea, bylo to horší) jsem byla schopná drhnout pracovní desku v kuchyni třikrát denně, a to bylo asi to nejobyčejnější z mých čisticích aktivit. Pucovala jsem i okrasné lišty, dezinfikovala vnitřky skříněk a odsunovala jsem lednici od stěny, abych to mohla za ní vytřít. Umývala jsem i dveře a stěny. Jednou dokonce vnější stěny našeho domu a okna v přízemí, zatímco okna v prvním patře jsem dala za úkol tchánovi, abych využila situace. Zrovna totiž stál na žebříku v příhodné výšce, protože čistil okapy. I James to schytl – toho jsem dvakrát během jednoho týdne požádala, aby odsunul televizní stůl od stěny, protože jsem neutřela pořádně všechny prach už napoprvé a neměla bych klid, dokud bych nezlikvidovala poslední zrníčko prachu.

Nikdo se neodvážil mi odporovat, protože jsem byla v osmém měsíci a protože viděli můj šílený pohled kombinovaný

s odhodláním. Báli se totiž, že bych byla schopná sama na ten žebřík vylézt anebo posunovat tu obrovskou televizi vlastními silami. Báli se oprávněně. Zpětně vzato, těm situacím nechyběl komediální element, ale tehdy opravdu nebylo jednoduché se mnou vyjít. Jednou v pátek večer jsem zastavila film v půlce a sundala potahy z gauče i polštářů, abych je okamžitě hodila do pračky. Nemůžete přece přivést dítě do domu s nevypranými potahy! Jindy zase dal James do mé právě vyčištěné ledničky nedojedené lasagne, které trošilinku ukápely z talíře ven. Můj psychický záchvat jsme později pojmenovali jako „Velká lasagnová aféra“, protože jsem půl hodiny brečela, abych pak lednici znovu vyčistila. Chudák James.

Teď už se mi to mluví, když vím, že brečet nad skvrnou od lasagni v lednici bylo iracionální a směšné. Tehdy mi to ale dávalo smysl. Potřebovala jsem naléhavě a instinktivně čistit hnízdo. Teprve několik týdnů po porodu jsem konečně mohla v Tesco projít uličkou s čisticími prostředky, aniž bych nasávala tu citrusovou vůni. (Aby bylo jasno, ten chlapík z reklamy na CillitBang už mě nerajcuje.)

Tou druhou těhotenskou výstředností, která mě také zasáhla, jsou samozřejmě *chutě*. Během prvního těhotenství to tak hrozné nebylo, když nepočítám McChicken Menu, které si ale zhusta dopřávám celý život. Jenže ve druhé polovině druhého těhotenství se u mě rozvinula posedlost ledem. Nemyslím ledové nápoje nebo nanuky, ale *kostky ledu*.

Vylupovala jsem je z tvořítka v mrazáku rovnou do pusy a chroupala je jako buráky v čokoládě. Jen co jsem jedno tvořítko

celé spotřebovala, hned jsem do něj nalila novou vodu a dala zamrazit, abych vždycky měla dostatečnou zásobu. Pokud bych ji neměla, znamenalo by to katastrofu. Chroupání ledu prý signalizuje nedostatek železa a u těhotných matek je běžné. Byla jsem schopná těch kostek spořádat i padesát denně a dodnes přesně nevím proč. Jen vím, že to bylo ujeté. Stačí na to pomyslet a bolí mě zuby. Takže asi není divu, když svá těhotenství popíšu jako přinejmenším zajímavé dobrodružství.

(A svým způsobem požehnání.)

(A taky trošku opruz.)

Když jsem byla těhotná, šla jsem poprvé do známého velkoobchodu s hračkami. Jak jsem vcházela, zaslechla jsem rozhovor rodiny, která zrovna vycházela:

– „Já chci Mimoně.“

– „Žádnýho Mimoně nedostaneš.“

– „Ale já *chci* Mimoně. Béééééé.“

– „Vždyť jsi ani nevěděl, co to je, dokud jsme tam nevlezli.“

– „Tohle ti nikdy neodpustím.“

Marie, Exeter